

L'informe PISA, la paraula proscrita i l'autonomisme bonifaci...o no tant (i II)

written by Jaume Gras i Bartrolí | 14 de desembre de 2023

Es pot llegir el primer article [en aquí](#).

Els carrers de Barcelona, de Ripoll, de Manresa, de Mataró, també de Sort, i tants altres, són una barreja de percepcions que ens recorda més aviat a un gran assentament de caràcter provisional que ciutats estructurades. Social i urbanísticament. Com si Catalunya s'hagués convertit, de sobte, en un gran centre de refugiats sense saber ben bé les raons, més enllà que *som un país de pas o d'acollida*. Com ho han estat pràcticament tots els països del món! Un gran assentament humà que té múltiples tonalitats: des de les llatinoamericanes de Medellín o l'Havana, fins a les de Rabat, de Rawalpindi i les nostrades i particulars de Santaco i de Llefià. De tot arreu. Per tot arreu.

Més enllà d'altres incongruències, incompetències i fal·làcies, **és humanament impossible ensenyar sòlida i resolutivament amb una diversitat de mirades tan àmplia i dispersa a les aules**. Amb una interpretació de l'existència tan dispar per molt universals que ens proclamem. I a més, sense un pressupost extraordinari de debò per fer-hi front. Com es pot pretendre que els professors responguin amb eficàcia davant una procedència cultural, emocional i lingüística tan diversa? És molt complex. És absurd. No té cap sentit, ni cap lògica aparent, que aquest fenomen es produeixi amb aquesta intensitat i tanta freqüència. Quants professors creieu que finalment aguantin les mentides delirants de l'autonomisme bonifaci i optin per contemporitzar?

Que ningú no es pensi que tots els mals socials es resolen

personalitzant la culpa a la gent que ve de fora per principi. No ho volem fer. Ni de lluny. A tothom se l'ha de jutjar finalment pels seus actes i comportament, no pels seus orígens. A final d'any, és l'hora de revisar les estadístiques, si s'escau, i treure'n les conclusions.

Amb això, no és gens forassenyat atribuir el desori que viu la societat catalana, i especialment la catalanitat minoritzada, a les conseqüències **de la nefasta gestió sobre l'acceptació passiva del ritme i l'afluència numèrica d'immigrants. A la indiferència, a la no gestió.** Som líders mundials en aquest fenomen que tanta preocupació desperta a tot el planeta. Som líders, sense tenir cap competència en immigració, però sense dir ni *mu* al respecte! Molt estrany... A qui li va bé tot aquest descontrol? A qui li va bé el transit de tantes persones?

Tampoc hauríem de culpar a cada un dels turistes que ens visiten i amb la seva presència modifiquen la realitat social de Barcelona. No els podem culpar de res. En canvi, si que podem responsabilitzar la cobdícia local pels efectes perjudicials que en tants àmbits provoca el descontrol del turisme de masses. I tant!

Una cosa són els turistes i l'altre són els efectes i les conseqüències del fenomen turístic. D'això n'hi ha que en parlen i actuen sense manies. Que els de la CUP reaccionessin dient que els republicans eren uns feixistes o xenòfobs per xiuxiuejar la paraula proscrieta forma part de la comèdia local. És xocant que mentre ells eludeixen els efectes del fenomen migratori, fent de bons minyons, la seva canalla vagi insultant cada dos per tres els turistes, que també són persones humanes i la majoria *working class*, per molts carrers de Gràcia i, a sobre, empastifant les parets amb dibuixets de porquets i altres beneiteries. És la versió progressista d'una xenofòbia –pel que sembla tolerada–, i personalitzada contra els visitants temporals.

Fa uns quants anys, a l'estany de Banyoles, es va ensorrar una

barca de passeig i van morir moltes persones grans d'origen francès. Està clar que la responsabilitat d'aquella tragèdia no la tenien els ofegats. En van ser les víctimes! La responsabilitat va recaure en aquells cobdiciosos que no en tenien prou, o no van valorar prou bé els límits de la física i el sentit comú i van permetre que s'enfilessin a la barca. Els excessos sempre són perjudicials. Potser aquesta és la lògica que hem de fer servir per abordar la immigració massiva i intensiva.

Ens ho recorda l'informe PISA. A Catalunya, les matemàtiques no són el nostre fort. És una llàstima que no es valori la capacitat plàstica i grafitera. En aquest cas seríem els millors del planeta.

A la Catalunya mística, metafísica i ocurrent que ens ha tocat viure, un dels valors que més es mesura és el del martirologi i el patiment secular com a poble. Això sí que ho sabem conrear. També el seny, que finalment no deixa de ser la versió local d'una manera ben elegant d'autoreprimir-se. Per aquesta Catalunya introspectiva i sentimental, que ha preferit fomentar el fet de ser *bones persones* que no pas el de ser lliures, la mesura de les coses no importa gaire perquè el que té autèntic valor és la força de la voluntat i la fe. La bona fe. *Ens en sortirem!, Depèn de tu!...* són alguns dels eslògans recurrents. És un tast d'aquesta força creativa, pal·liativa i ocurrent, tan sobredimensionada.

Aquesta part del pensament català, tan contingut i púdic en segons què, que és capaç de proscriure paraules i conceptes perquè tot quedi ben bonic, hauria de saber que l'aigua és també un bé de Déu, però les riuades descontrolades sovint són mortíferes i devastadores. Els litres d'aigua caiguts per metre quadrat i la intensitat són bàsicd. La física és important. Les mides i les proporcions, també.

Un parell d'apunts per acabar. Crec que cal esmentar l'editorial d'un conegut diari electrònic que té precisament

la seu al Raval de Barcelona, on l'amazic, l'àrab, el bengalí, l'urdú i el castellà –està clar– es parlen molt més que la llengua del país. Senzillament, perquè hi ha més persones de procedència estrangera. El diari en qüestió va valorar el mastegot de l'informe PISA amb un diagnòstic que penso ens ajuda a entendre millor el que exposem.

L'editorial, que no esmenta en cap moment la paraula proscrieta, destaca que l'escola catalana ha perdut el costum de la lectura com a mètode fonamental per l'aprenentatge. El principal problema de l'estupidesa mitjana creixent no és altre que l'abandonament dels llibres i la lectura, diu fent un resum. Aquesta circumstància és important, però penso que més aviat és un símptoma de tot el que ens està passant i no la causa primera.

Imagineu si a les escoles, ara tan internacionals i diverses, els nens –i les nenes– llatins, àrabs, asiàtics i subsaharians, també els nens i nenes de mentalitat castellana, aquest gresol de cultures tan divers i complex, haguessin d'integrar en el seu programa educatiu Ausiàs March, Lull o fins i tot Josep Maria de Sagarra, en lloc de fer excursions cada dos per tres, passar-ho *superguai* o pitjar botonets alternatius a les pantalles tecnològiques per resoldre problemes d'aritmètica. Qui podria accedir al curs superior si aquest criteri de capacitació fos encara vàlid? El nivell ha baixat molt, sens dubte. No ens podem imaginar però que aquesta hagi estat precisament la resposta per adaptar-nos a la realitat social i acollir, sobretot sense traumes, els nouvinguts. Els catalans en som molt, d'adaptatius.

Des de fa anys, el Departament i el conglomerat autonomista sap molt bé el que es fa perquè ningú alteri la felicitat que es mereix la canalla i els nous "ciutadans de Catalunya". Catalunya no necessita més genis ben formats perquè hagin d'emigrar als països del Nord quan siguin grans i vulguin viure en funció del seu coneixement i de l'esforç.

Des de fa molts anys, qui ens comanda necessita un altre perfil laboral i ho està aconseguint si tenim en compte el nivell general dels salaris. El Departament organitza la formació perquè hi hagi la fluïdesa necessària a les aules i ningú quedi frustrat abans d'anar a servir copes, mullar totxanes o distribuir paquets que són feines respectables i dignes com altres, però finalment corresponen als sectors capdavaners de l'economia que els està esperant amb els braços ben oberts i solidàriament, això sí.

Ara, la cirereta per acabar aquesta crònica de desesperança. Abans que PISA ens digués on som, la nova consellera d'Educació, Anna Simó, filla de l'Hospitalet de Llobregat, va fer circular un tweet super cuqui que ens explica molt bé d'on venim i on estem.

Diu així:

Quines mesures se us acudeixen per combatre el fracàs escolar sense gastar calerons? Començo jo: un canvi de mirada.

10:44 AM . Mar 24

Política de proximitat i sobretot l'empoderament català en estat pur.